

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 06779-19/2019-ERU

V Jihlavě dne 11. února 2020

R o z h o d n u t í

O rozkladu pana Ing. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] (dále též „navrhovatel“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 06779-9/2019-ERU ze dne 13. září 2019 (sp. zn. OSS-06779/2019-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 17 odst. 7 písm. e) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, zamítl návrh navrhovatele, že společnost Pražská energetika, a.s., se sídlem Na hroudě 1492/4, Vršovice, 100 00 Praha 10, IČ: 601 93 913 (dále jen „odpůrce“), je jako obchodník s elektřinou povinna splnit povinnost ze smlouvy (dodatku) ze dne 26. listopadu 2013 v podobě vyúčtování dodávky elektřiny navrhovateli za období od 1. září 2018 do 31. prosince 2018 za cenu ve výši 1,192 Kč/kWh bez DPH (1,442 Kč/kWh s DPH) podle ceníku KOMFORT platného od 1. ledna 2018, a to k odběrnému místu na adrese [REDAKCE], EAN [REDAKCE] (**Výrok I.**), a dále zamítl totožný návrh ve vztahu k odběrnému místu na adrese [REDAKCE] EAN [REDAKCE] (**Výrok II.**), Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě doporučení rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad Ing. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 06779-9/2019-ERU ze dne 13. září 2019 (sp. zn. OSS-06779/2019-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Řízení na prvním stupni

Energetický regulační úřad obdržel dne 16. července 2019 od navrhovatele návrh na zahájení sporného řízení ve věci sporu se společností Pražská energetika, a.s., ohledně toho, zda uvedená společnost jako obchodník s elektřinou je povinna splnit povinnost plynoucí ze smlouvy (dodatku) ze dne 26. listopadu 2013, konkrétně zda v rámci vyúčtování

dodávky elektřiny navrhovateli za období od 1. září 2018 do 31. prosince 2018 měla vyúčtovat cenu ve výši 1,192 Kč/kWh bez DPH (1,442 Kč/kWh s DPH) podle ceníku KOMFORT platného od 1. ledna 2018, a to k odběrným místům na [REDACTED] (EAN: [REDACTED]) a [REDACTED] (EAN: [REDACTED]). Navrhovatel uzavřel s odpůrcem dne 29. prosince 1999 smlouvu o dodávce elektřiny č. 00232233 k odběrnému místu na adrese [REDACTED] právní vztah dodávky k odběrnému místu na adrese [REDACTED], vznikl mezi navrhovatelem a odpůrcem na základě Přihlášky k odběru elektřiny dne 12. listopadu 1990.

Dne 29. prosince 2011 byly mezi navrhovatelem a odpůrcem uzavřeny Dodatky ke Smlouvám o sdružených službách dodávky elektřiny, kterými došlo zejména ke změně trvání smluv, a to na dobu určitou do 31. prosince 2013 s roční automatickou prodloužením. Nedílnou součástí smlouvy se staly obchodní podmínky navrhovatele č. SNN 03/2009. Dne 26. listopadu 2013 (k odběrnému místu na adrese [REDACTED]) a dne 30. prosince 2013 (k odběrnému místu na adrese [REDACTED]) byly uzavřeny Dodatky ke Smlouvám o sdružených službách dodávky elektřiny (v pořadí již druhé), které nabyly účinnosti dne 1. ledna 2014. Dodatky obsahují identické znění u obou právních vztahů. Dodatky mj. stanovily, že cena silové elektřiny je pro období do 31. prosince 2015 sjednána ve výši 1,4020 Kč/kWh bez DPH, přičemž pokud bude cena silové elektřiny v ceníku dodavatele KOMFORT nižší, než je cena uvedená v Dodatku, poskytne dodavatel zákazníkovi adekvátní slevu z ceny silové elektřiny. Dodatek dále stanovil obchodní podmínky dodavatele č. SNN 04/2012 za nedílnou součást Smlouvy a uváděl, že Smlouva je uzavřena na dobu určitou do 31. prosince 2015 s automatickou prodloužením vždy o 12 měsíců, když v případě prodloužení doby trvání Smlouvy se stanoví nová cena silové elektřiny ve výši uvedené ve standardním ceníku elektřiny pro příslušný kalendářní rok (produktová řada KOMFORT).

Smluvní vztahy se tak řídily Ceníkem KOMFORT platným od 1. ledna 2016, který stanovil cenu za dodávku elektřiny ve výši 1,192 Kč/kWh bez DPH. Dnem 1. ledna 2018 nastala účinnost verze Ceníku KOMFORT, který stanovuje cenu za dodávku elektřiny stejně jako ceník předchozí. Dopisy odpůrce ze dne 23. července 2018 (k odběrnému místu na adrese [REDACTED]) a ze dne 27. července 2018 (k odběrnému místu na adrese [REDACTED]) byl navrhovatel informován, že ode dne 1. září 2018 dojde ke zvýšení ceny elektřiny k jeho odběrným místům, a to na výši 1,371 Kč/kWh bez DPH (1,659 Kč/kWh s DPH). Navrhovatel byl zároveň informován o jeho právu odstoupit od smlouvy. Dne 27. listopadu 2018 zaslal navrhovatel odpůrci žádosti o ukončení Smluv. Odpůrce téhož dne, tj. 27. listopadu 2018, sdělil odpůrci, že Smlouvy budou ukončeny dle sjednaných podmínek ke dni 31. prosince 2018.

Navrhovatel ve svém návrhu rozporoval možnost jednostranného zvýšení ceny ze strany odpůrce, neboť Smlouvy byly uzavřeny na dobu určitou, když navrhovatel je přesvědčen, že takovéto smlouvy nelze bez jeho souhlasu jednostranně měnit. Nemožnost změny cen elektřiny dle navrhovatele taktéž vyplývá z uzavřeného Dodatku, který stanovuje cenu silové elektřiny na dobu 1 roku za konstantní cenu na celé období, jednoznačně stanovenou na začátku daného rozhodného období dle platného ceníku. Proto je dle navrhovatele odpůrce povinen za rozhodné období ode dne 1. září 2018 (data zvýšení cen změnou ceníku KOMFORT) ke dni 31. prosinci 2018 (datum konce smluvních vztahů) vystavit vyúčtování podle ceny dle ceníku KOMFORT platnému k datu prodloužení Smluv, tj. ke dni 1. ledna 2018 s cenou ve výši 1,192 Kč/kWh bez DPH.

Odpůrce se k návrhu vyjádřil dne 1. srpna 2019, když uvedl, že zvýšení ceny proběhlo jak v souladu se Smlouvami, tak i se zákonem, přičemž navrhovatel byl o zvýšení ceny k 1. září 2018 řádně informován, a protože nevyužil možnosti odstoupení, byla mu elektřina dále účtována podle Ceníku platného od dne 1. září 2018. Dále odkazuje na obchodní podmínky, které jsou nedílnou součástí Smluv, zejména na čl. III odst. 1 a 3, které obsahují možnost měnit cenu elektřiny stanovenou v ceníku. Ustanovení § 11a odst. 1 a 5 energetického zákona umožňuje dodavateli energií jednostranně měnit podmínky Smluv, tedy i zvýšit neregulovanou část ceny elektřiny, a není rozhodující, zda je smlouva uzavřena na dobu určitou nebo neurčitou. Podstatné podle odpůrce je, že obsahem Smluv je i sjednaná možnost zvýšení ceny elektřiny.

II. Napadené rozhodnutí

Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 06779-9/2019-ERU ze dne 13. září 2019 zamítl návrhy navrhovatele, že odpůrce je povinen ve vztahu k specifikovaným odběrným místům za období od 1. září do 31. prosince 2018 účtovat cenu elektřiny ve výši 1,192 Kč/kWh bez DPH (1,442 Kč/kWh s DPH).

Energetický regulační úřad konstatoval, že předmětná ujednání se řídila právním režimem zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Možnost změny ceníku byla sjednána jak v Dodatcích, tak ve všeobecných obchodních podmínkách dodavatele č. SNN 04/2012, a to i pro případ prodloužení trvání smlouvy. Prvostupňový správní orgán zde odkázal na čl. III odst. 3 obchodních podmínek č. SNN 04/2012, podle něhož měl odpůrce právo na provedení změny ceníku, pokud aktualizaci zveřejnil alespoň 30 dnů před termínem účinnosti nových cen. Energetický regulační úřad uvedl, že neplatilo žádné pravidlo, které by změnu omezovalo v průběhu kalendářního roku, odpůrce tedy nepostupoval v rozporu s tímto ujednáním. K prolongování smluv došlo opakovaně vždy k 1. lednu kalendářního roku, ale při trvání stejných cen silové elektřiny, ke změně cen došlo až od 1. září 2018. Postup zvýšení ceny byl v souladu nejen se smluvními podmínkami, ale i s § 11a odst. 5 energetického zákona. Bylo poté na rozhodnutí navrhovatele, zda ve smluvním vztahu zůstane či nikoli. Pokud se jedná o Dodatky uzavřené v roce 2014, v nich byla cena výslovně ujednána na rok 2015, navíc cena podle dodatku nebyla účtována, neboť šlo o cenu vyšší než vyplývající z ceníku KOMFORT. Energetický regulační úřad přitom uvedl, že platné obchodní podmínky neomezovaly možnost změny ceny pouze na smlouvy na dobu určitou.

III. Rozklad navrhovatele

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 06779-9/2019-ERU ze dne 13. září 2019, které mu bylo doručeno dne 22. září 2019, podal navrhovatel dne 3. října 2019 rozklad.

Navrhovatel v rozkladu uvádí, že se v rámci řízení nedozvěděl žádnou podstatnou argumentaci, která by uspokojivým způsobem věc vysvětlila. Poukázal, že nikde netvrdil, že by změna ceníku byla přípustná pouze k 1. lednu kalendářního roku. Podle navrhovatele je zásadní právní otázka, co strany smlouvy učinily, když v rozhodný den prolongace zjišťovaly ceníkovou cenu a tu brali jako indikativní nabídkovou cenu pro pokračování právního vztahu. Ohledně přípustnosti jednostranného navýšení ceny má navrhovatel za to,

že věc byla nesprávně posouzena, podle navrhovatele se odpůrce dobrovolně (na pozadí právního vztahu na dobu určitou) vzdal konkrétně formulovanou nabídkou práva na změnu ceny pouze na omezené období (1 rok) tím, že v rozhodný den indikativní nabídkovou cenu prezentoval jako klíčovou část svého celoročního závazku plnění služby. Pouze za této situace se navrhovatel rozhodl smlouvu prodloužit, v případě opaku by se jednalo o uvedení zákazníků v omyl. Pokud není ospravedlnitelný důvod, proč by strany nemohly svým závazkům dostát, měly by je plnit. Právní posouzení závaznosti obchodních podmínek odpůrce považuje navrhovatel za irelevantní a nerespektující kontext případu. V případě, že by závazek na dobu určitou, provázený dohodnutou signifikantní cenou z doby prolongace na celé období, šlo zcela bez následků pro dodavatele kdykoli později v průběhu smluvní periody nedodržel, postrádalo by uzavření smlouvy na dobu určitou smysl a odběratel by nemusel činit prolongační kroky.

Podle navrhovatele dovedeno ad absurdum by takto mohl odpůrce provádět i nekalé obchodní praktiky, např. cenu navýšit hned po začátku roku, minimálně je však v rozporu s dobrými mravy dohodnout si cenu na jeden rok a následně ji nedodržel. Navrhovatel uvádí, že rozhodnutí zakládá neodůvodněnou nerovnost smluvních stran, přičemž poukazovaný institut odstoupení vnímá jako účelově zneužitý proti odběratelům. Postoj úředníků Energetického regulačního úřadu působí, že jsou koordinováni tendenčním směrem. Navrhovatel požaduje, aby Rada právní názor prvostupňového správního orgánu přehodnotila.

Odpůrce se k rozkladu navrhovatele vyjádřil dne 10. října 2019 tak, že se s jeho argumentací neztotožňuje.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad navrhovatele byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada Energetického regulačního úřadu po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Rada na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí zjistila, že prvostupňový správní orgán spornou otázku hodnotil v zásadě ze dvou hledisek, jednak z hlediska práv a povinností sjednaných mezi navrhovatelem a odpůrcem, a dále z hlediska souladnosti postupu odpůrce s právními předpisy. Námitku navrhovatele, že druhá část uvedeného posouzení je právně irelevantní, Rada nesdílí. Ostatně sám navrhovatel v tomto ohledu není konzistentní a ve svém rozkladu se odkazuje jak na obsah smluvních ujednání mezi ním a odpůrcem, tak na blíže nespecifikovanou nemožnost odpůrce takovým způsobem jednat. Rada se v tomto ohledu nastoleného způsobu právního posuzování věci bude držet.

Jedná-li se o odůvodnění napadeného rozhodnutí v části souladu postupu odpůrce s právními předpisy, Rada se s napadeným rozhodnutím ztotožňuje. Energetický regulační úřad spor posoudil s ohledem na uzavření příslušných smluvních ujednání dle ustanovení právních předpisů platných před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník,

ve znění pozdějších předpisů. Tehdejší právní úprava přitom tzv. jednostrannou změnu smluvních podmínek výslovně neupravovala. Jak uvedl Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 33 Cdo 3608/2018, „*Obchodní ani občanský zákoník nestanoví pro přípustnost jednostranné změny obchodní podmínky jiný režim jejich změny než pro smlouvu samotnou. Nevyhradí-li si proto účastníci ve smlouvě nebo obchodních podmínkách, které jsou její součástí, zvláštní způsob změny obchodních podmínek, řídí se předpoklady pro jejich změnu zákonnou úpravou pro změnu obsahu smlouvy samotné. Jednostranná změna obchodních podmínek není přípustná, jestliže nebyla výslovně stranami ujednána. Strany smlouvy si však mohou sjednat zvláštní způsob změny obchodních podmínek; v takovém případě se jejich změna řídí ujednáním stran, nikoli zákonnou úpravou pro změnu obsahu smlouvy.*“. Jinak řečeno, jednostranná změna smluvních podmínek byla obecně přípustná, pokud si takovou možnost mezi sebou smluvní strany sjednaly. Jakkoliv taková praxe nemusí být vždy žádoucí, neboť smluvní podmínky, které takovou možnost zakotví, zpravidla převážně určuje ekonomicky silnější smluvní strana, nelze takový postup považovat za porušení zásady rovnosti smluvních stran. Je na úvaze zákonodárce, v jakých případech přikročí k ochraně slabší smluvní strany, tj. přijme aktivní opatření v její prospěch. Pokud se ale smluvní strany spolu dohodnou, že jednostranná změna smluvních podmínek je přípustná, je to právě projevem jejich smluvní autonomie a možnosti soukromoprávních subjektů svobodně nabývat práva a povinnosti, v čemž se projevuje i princip rovnosti smluvních stran, které mohou svá práva a povinnosti nabývat svým vlastním jednáním v oblasti, která není regulována kogentními právními normami. V případě ujednání o tzv. automatické prolongaci smlouvy platí obdobné podmínky, tj. možnost automatického prodloužení je možno sjednat ve smlouvě, kdy obsahem takového ujednání v zásadě je, že nevyjádření nesouhlasu ze strany zákazníka je nevyvratitelnou právní domněnkou vyjádření souhlasu s prodloužením smlouvy. K prolongaci smlouvy není třeba aktivního jednání zákazníka, jak v rozkladu navrhovatel uvádí, naopak k její prolongaci dojde tehdy, pokud zákazník svou vůli neprojeví.

Není přitom vůbec vyloučeno, jak tvrdí navrhovatel, aby konkrétní postup obchodníka při plnění smlouvy naplňoval znaky nekalé obchodní praktiky ve smyslu zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, nicméně postihování takových případů již spadá do oblasti práva veřejného. Pro rozhodnutí předmětného sporu je přitom otázka teoretického nekalého jednání dodavatele irelevantní.

Ochrana slabší smluvní strany v případě jednostranné změny smluvních podmínek ze strany podnikatele se přitom projevuje v právních předpisech určitými oprávněními na ochranu spotřebitele, konkrétně v oblasti energetiky se s účinností od 18. srpna 2011 jednalo o § 11a odst. 3 a 4 energetického zákona. V tomto ohledu je možno učinit dílčí závěr, že práva a povinnosti odběratele se řídí novými smluvními podmínkami, pokud jejich jednostranná změna proběhla v souladu s právními předpisy a smluvním ujednáním, a zároveň se odběratel rozhodl nevyužít práva na odstoupení od smlouvy.

V tomto kontextu pak bylo nutno posoudit obsah smluvních ujednání mezi navrhovatelem a odpůrcem. Pokud se jedná o dodatky ke smlouvám ze dne 26. listopadu 2013, resp. 30. prosince 2013, které nabyly účinnosti dne 1. ledna 2014, je v nich uvedeno, že nedílnou součástí smluv jsou obchodní podmínky odpůrce č. SNN 04/2012. V tomto ohledu není podstatné, zda se jednalo o smlouvu na dobu určitou či neurčitou, obsah dodatků nelze interpretovat jinak, než že se na smlouvy s jejich účinností začaly vztahovat obchodní

podmínky č. SNN 04/2012. Z těchto obchodních podmínek druhostupňový správní orgán zjistil, že dle článku III. 3 má odpůrce právo měnit ceny elektřiny stanovené v ceníku, podle článku XIV. 6 je pak oprávněn měnit tyto podmínky samotné. Možnost provedení jednostranné změny tedy byla zjevně ujednána.

Pokud se jedná o cenové ujednání obsažené ve výše uvedených dodatcích, bylo v nich uvedeno, že cena silové elektřiny je pro období do 31. prosince 2015 sjednána ve výši uvedené v příloze. Podle této přílohy byla sjednaná cena 1,4020 Kč/kWh. Vedle toho však bylo ujednáno, že zákazníkovi bude poskytnuta jednorázová sleva z ceny silové elektřiny ve výši uvedené v příloze. Pro případ, že by cena silové elektřiny pro přiznanou distribuční sazbu navrhovatele uvedená v dodatku byla vyšší než cena uvedená v účinném standardním ceníku odpůrce KOMFORT, má být konečná cena silové elektřiny ve výši, jaká je v aktuálně účinném ceníku.

Z uvedených dodatků nikterak nelyne, že by cena silové elektřiny pro navrhovatele byla 1,192 Kč/kWh bez DPH, výslovně byla ujednána cena ve výši 1,4020 Kč/kWh bez DPH. Aniž by v daném případě byl blíže zjišťován skutečný úmysl smluvních stran při sjednání dodatků, podle názoru Rady by bylo možno uvedené ustanovení vykládat v tom smyslu, že představovalo pro navrhovatele garanci maximální ceny silové elektřiny po dobu trvání dodávkového vztahu, neboť se zjevně jedná o ustanovení ve vztahu k obchodním podmínkám odpůrce speciální, nadto vyjádřené v textu samotné smlouvy. Tato garance by se nicméně mohla vztahovat nanejvýš k nepřekročení ceny silové elektřiny ve výši 1,4020 Kč/kWh bez DPH. V daném případě není sporu o tom, že cena silové elektřiny sjednaná v dodatcích ve výši 1,4020 Kč/kWh byla vyšší než cena v rozhodné době účinném ceníku odpůrce KOMFORT. Zároveň není pochyb o tom, že práva a povinnosti vyplývající z uvedených dodatků se vztahovala i na období po 31. prosinci 2015 (původní doba platnosti smluvního ujednání), a to na základě tzv. automatické prolongace. Podle názoru Rady nicméně není možno uvedené interpretovat tak, že by se uvedená garance (vyjádřená prostřednictvím práva na poskytnutí slevy) vztahovala k tehdy účinnému ceníku KOMFORT a v něm obsažených cenách. V tomto ohledu je nutno posoudit obsah smluvních dodatků a vyložit, jaké normy pro jednání smluvních stran dodatek obsahuje. Dodatky jednoznačně stanovily, že sleva z ceny silové elektřiny bude poskytnuta, pokud by cena sjednaná v dodatcích byla vyšší, než cena v účinném ceníku dodavatele KOMFORT. Uvedenou normu tak lze přeformulovat tak, že „zákazník hradí cenu silové elektřiny ve výši 1,4020 Kč/kWh, anebo ve výši dle účinného ceníku dodavatele KOMFORT, pokud cena v něm uvedená je nižší než 1,4020 Kč/kWh“.

Podle názoru Rady přitom z dodatku samotného nevyplývá neměnnost ceny elektrické energie pro období kalendářního roku, nanejvýš to, že cena nebude vyšší než 1,4020 Kč/kWh, k čemuž ostatně nedošlo. Pojem „účinný ceník“ jednoznačně implikuje, že se jedná o ceník, který odpůrce s určitou účinností zveřejní a začne uplatňovat vůči zákazníkům, kteří ve smlouvě nemají výslovně ujednanou jinou cenu. V rozhodném období měl přitom odpůrce zjevně účinný pouze jeden ceník KOMFORT. Pokud byla v obchodních podmínkách, jimiž se řídily právní vztahy mezi navrhovatelem a odpůrcem, sjednána možnost jednostranné změny ceníku, bylo by možno o vyloučení tohoto ustanovení ujednáním ve smlouvě hlavní (resp. dodatku k ní) hovořit pouze tehdy, pokud by v ní bylo obsaženo ujednání, z něhož by plynula vůle vyloučit možnost jednostranné změny ceníku absolutně, případně v určitém

období. Z předložených dodatků z 26. listopadu a 30. prosince 2013 však nic takového nevyplývá. Při přijetí takového výkladu smlouvy by nadto ztrácelo na významu ujednání o tom, že cena elektrické energie je ve výši 1,4020 Kč/kWh – odběratel by totiž hradil vždy cenu uvedenou v ceníku, bez ohledu na skutečnost, zda by byla nižší či vyšší než 1,4020 Kč/kWh, přičemž pokud by tento ceník musel být ve vztahu k němu aplikován vždy celý kalendářní rok, jednoduše by při jeho změně s účinností od 1. ledna mohl zabránit prolongaci smlouvy. Tvrdí-li navrhovatel, že se odpůrce konkrétně formulovanou nabídkou vzdal práva na jednostranné navýšení ceny v průběhu kalendářního roku, tak takovou jednoznačně formulovanou nabídkou byla toliko ta, která vyústila ve sjednání ceny ve výši 1,4020 Kč/kWh. Odpůrce přitom jednoznačně popírá, že by jeho úmysl při sjednání dodatků byl garantovat neměnnost ceny na kalendářní rok, přičemž Rada je toho názoru, že v rámci znění těchto dodatků žádné ustanovení opaku nenasvědčuje.

V daném případě nelze uvažovat ani o tzv. zavedené praxi mezi smluvními stranami, k níž by mělo být při výkladu smlouvy přihlíženo ve smyslu § 266 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, neboť v daném případě nelze identifikovat jednání, jež by mohlo být za praxi stran označeno. Ve skutečnosti totiž došlo k předmětnému sporu proto, že odpůrce přistoupil k jednání, které od doby ujednání dodatků neučinil, tj. k zvýšení cen silové elektřiny v rámci ceníku KOMFORT. Pokud by již v předchozí době docházelo k tomu, že by odpůrce zvyšoval v průběhu kalendářního roku ceny obsažené v ceníku, nicméně vůči navrhovateli uplatňoval stále neměnnou cenu, případně cenu měnil až k 1. lednu, bylo by možno uvažovat o zavedené praxi smluvních stran. V daném případě se však jednalo o první obdobné jednání odpůrce, přičemž z obsahu smlouvy ani smluvních dodatků neplyne, že by se jednalo o jednání nedovolené, anebo že právní účinky takového jednání byly odloženy k určitému datu.

Dne 29. ledna 2020 obdržela Rada podání navrhovatele, v němž požádal o nařízení ústního jednání za účelem objasnění případu. Na okraj Rada uvádí, že jelikož se jedná o řízení sporné, muselo by se jednat o ústní jednání za účasti obou účastníků řízení, přičemž smysluplnost takového jednání by spatřovala v naději na smírné vyřízení věci, čemuž ale stanoviska účastníků správního řízení nenasvědčují. Podle § 49 odst. 1 správního řádu platí, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V daném případě Rada nezbytnost takového postupu nespaturuje, neboť účastník řízení své argumenty shrnul podrobně v podaném rozkladu a Rada jejich obsah a smysl pochopila, v rámci právního posouzení případu se však s těmito námitkami neztotožnila.

V. Závěr

Po přezkumu rozkladem napadeného rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu dospěla Rada Energetického regulačního úřadu jako nadřízený správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a rovněž splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí. Energetický regulační úřad svůj postup v rozhodnutí dostatečně přezkoumatelným způsobem popsal a odůvodnil, když v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedl důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Jelikož nebyl dán žádný

důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí či jeho změnu, Rada Energetického regulačního úřadu v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu rozhodla o zamítnutí rozkladu navrhovatele.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

Ing.
Pražská energetika, a.s.